

DOI 10.34132/pard2024.25.11

Отримано: 24 квітня 2024

Змінено: 9 травня 2024

Принято: 31 червня 2024

Опубліковано:

25 вересня 2024

Received: 24 April 2024

Revised: 9 May 2024

Accepted: 31 June 2024

Published:

25 September 2024

Roman Ketskalo

ANALYSIS OF INTERNATIONAL LEGISLATION REGARDING REGULATION OF THE MANIFESTATIONS OF CORRUPTION IN PUBLIC ADMINISTRATION

The article is devoted to the analysis of international legislation on the regulation of manifestations of corruption in public administration. The introductory part states that corruption affects all spheres of social life, contributes to the spread of organized crime, creates social tension, creates uncertainty among the population in the ability of the authorities to implement organizational and practical measures to overcome the systemic crisis and revive Ukraine. Various approaches to the interpretation of the concept of «corruption» have been presented, in particular that it is both a «struggle for obtaining the maximum benefit» and «a social evil that spreads a negative image, or public crimes that usually intensively spread a negative image and practices», or «abuse state powers to create personal benefits» etc.

It is noted that developing countries are more susceptible to the influence of corruption for various reasons, including the following: total poverty and low wages in the public sector; the absence of any risk-sharing mechanisms, such as insurance and a developed market; opportunities provided by complex, ill-defined, constantly changing and inadequate rules and regulations; lack of properly established laws and principles.

A number of different international acts (conventions) adopted to combat corruption in a strategically planned manner are analyzed. It

was emphasized that the introduction of changes in the legislative sphere took place on the basis of global surveys.

It was concluded that the process of systematic updating and analysis of the international legal field contributes to the development of capacity, and also establishes benchmarks for the effectiveness of public administration, which can be monitored and measured. In view of global achievements, there is a need to develop and adopt a national system of integrity, which will provide a basis for analyzing both the causes of corruption and the adequacy and effectiveness of anti-corruption reforms.

Key words: *corruption, anti-corruption measures, public administration, forms of corruption, anti-corruption.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. Становлення України як незалежної, демократичної, соціально-правової держави, формування основ громадянського суспільства в числі пріоритетів визначають проблему виявлення факторів, що загрожують прогресивним політичним процесам, з'ясування генезису і сутності негативних соціальних явищ, що перешкоджають цьому процесу, і пошуку механізмів їх подолання. В умовах слабких демократичних традицій, недосконалого національного законодавства, неефективної діяльності державних інститутів та недостатнього рівня політико-правової культури сучасного перехідного суспільства одним з найбільш небезпечних негативних явищ є корупція. Вона зачіпає всі сфери суспільного життя, сприяє поширенню організованої злочинності, створює соціальну напруженість, створює невпевненість серед населення у здатності влади реалізувати організаційні та практичні заходи щодо подолання системної кризи та відродження України.

Корупція загрожує національній безпеці, реально протистоїть конституційному і суспільному ладу, є причиною небувалого зростання в Україні «тіньової» економіки, проникає у владні інституції, залучаючи у свої мережі окремих політичних і громадських діячів [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження у яких започатковано розв’язання зазначеної проблематики вказує на те, що діяльність ефективної системи протидії корупційним виявам можливе за умови належного законодавчого регулювання та діяльності відповідних владних інституцій, що вимагає ґрунтовних теоретичних розвідок. Варто зазначити, що авторитетні міжнародні організації акцентують увагу на реалізації системного підходу до діяльності антикорупційних інституцій, що втілюється у заходах щодо запобігання та дослідження корупції, а також агітаційно-просвітницької діяльності у цьому напрямку. Цим питанням присвячені праці як вітчизняних так і зарубіжних вчених-науковців, зокрема: В. Ємельянова, В. Гошовської, Я. Жовнірчика, Д. Костенко, Н. Зелінської, С. Серьогіна, С. Тимофєєва, Н. Werlin, E. Buscaglia та ін. Однак, незважаючи на актуальність питання протидії корупції в світовому вимірі, актуальним залишається питання аналізу та запровадження наявного досвіду у вітчизняній антикорупційній практики.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є аналіз міжнародного законодавства щодо регулювання проявів корупції в публічному управлінні для обґрунтування подальших змін та пропозицій у сфері вітчизняного законодавства щодо запобігання та протидії корупції.

Виклад основного матеріалу дослідження. Торкаючись питання корупції особливо в контексті законодавчого регулювання варто зазначити що багато різних науковців визначають корупцію як «боротьбу за отримання максимальної вигоди».

Дуже часто відсутність перевірки процесів у сфері професійної взаємодії осіб щодо особистих інтересів спричиняє масову корупцію. Однак корупція може виникнути різними способами. Тому неможливо дати абсолютне визначення корупції. Наприклад, її можна визначити як «суспільне зло, яке поширює негативну імідж, або публічні злочини, які зазвичай інтенсивно поширюють негативний імідж та практики» [12]. Крім того, згідно з загальним визначенням, корупція – це «зловживання державними повноваженнями для створення особистих вигод» [8]. Більш детальне визначення не об-

межується терміном «державна влада» і передбачає «зловживання будь-якою посадою для створення особистих вигод» [11].

Вартим уваги є і таке визначення про те що корупція виникає, коли люди, які мають монополію на ресурси, вирішують зловживати своєю владою у власних інтересах у системі, особливо якщо система не має підзвітності. Таку корупцію можна визначити за такою формулою : корупція це наявність монополістичних структур плюс право ухвалювати рішення одноосібно та не бути притягнутим до відповідальності» [6].

Найчастіше під корупцією (у вузькому розумінні цього поняття) розуміють ситуацію, коли посадова особа приймає незаконне рішення (іноді морально неприйнятне для громадської думки), від якого виграє інша сторона (наприклад, організація або компанія, яка отримує публічні контракти через це рішення всупереч встановленому порядку), а сам чиновник отримує від цієї сторони неправомірну винагороду.

Характеризуючи цю ситуацію можемо сформулювати її наступним чином: прийнято рішення, яке порушує закон, обидві сторони діють узгоджено, обидві сторони отримують неправомірні вигоди та переваги, обидві намагаються приховати свої дії [5].

Одже можемо констатувати що корупція символізує будь-яку поведінку чи поведінку по відношенню до осіб, на яких покладено обов'язки на державній посаді, яка порушує їхні обов'язки як публічних службовців по відношенню до інших. В цьому контексті варто наголосити про те що, практично всі країни мають законодавство, яке засуджує вимагання, хабарництво, «швидкі» гроші, шахрайство та розкрадання, відкати, кумівство та інші форми корупційних проявів.

Країни, що розвиваються, більш схильні до впливу корупції з різних причин, у тому числі з таких: тотальна бідність і низький рівень заробітних плат у державному секторі; відсутність будь-яких механізмів розподілу ризиків, таких як страхування та розвинутий ринок; можливості, які надають складні, погано визначені, постійно змінювані та неадекватні правила та норми; відсутність належним чином встановлених законів і принципів або кодексів поведінки, які

застосовуються до державних службовців, і відсутність інституцій для їх дотримання; відсутність наглядових агенцій [3].

Додають складнощів і форми в яких проявляється корупція, серед них можемо виділити головні (рис. 1) які на нашу думку є найбільш актуальними коли їде мова про вираження та ознак корупції. Такими формами є: конфлікт інтересів та хабарництво, здирництво та шахрайство, зловживання повноваженнями та фаворитизм.

Рис. 1. Форми корупції.

Джерело: сформовано автором

На підставі спостережень громадської організації «Центр політико-правових реформ України» було доведено, що звіти авторитетних міжнародних організацій досі свідчать про те, що Україна перебуває під значним негативним впливом корупції починаючи з перших років незалежності. Варто зазначити що з наукової точки зору проблематика боротьби та запобігання корупції, навіть в за-

родковому стані виступає надзвичайно небезпечним деструктивним явищем та становить загрозу для кожного цивілізованого і демократичного суспільства, до якого ми намагаємося відноситись. Важливу теоретичну роль у цьому процесі відіграє створення категоріальної основи в правовій сфері. Слід зазначити, що одним із ефективних шляхів боротьби з корупцією є імплементація відповідних міжнародно – правових норм у сфері вітчизняного законодавства. Водночас, коли ми намагаємося знайти такі стандарти (актів, конвенцій, договорів), дуже часто бракує єдиної термінології та самих стандартів, а також єдності навколо них.

Торкаючись міжнародних антикорупційних конвенції можемо констатувати що нині існує кілька міжнародних конвенцій, прийнятих для боротьби з корупцією стратегічно спланованим способом, а саме:

– Конвенція Організації економічного співробітництва та розвитку про підкуп іноземних посадових осіб у міжнародних ділових операціях яка була прийнята 21 листопада 1997 року, щоб визнати необхідність багатостороннього співробітництва та процесів моніторингу для боротьби із корупційними проявами; Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності яка була прийнята 15 листопада 2000 року для розв'язання питань корупції як життєво важливого елемента транснаціональної організованої злочинності; і Конвенція ООН проти корупції яка була ухвалена 31 жовтня 2003 року для виявлення та запобігання корупційним діям. Наступною ланкою у системі міжнародного антикорупційного законодавства є міжрегіональні антикорупційні конвенції. Так 29 березня 1996 року було ухвалено Міжамериканську конвенцію проти корупції з метою запобігання та припинення корупційних дій. В Азіатсько-Тихоокеанському регіоні Азіатський банк розвитку спільно із Організацією економічного співробітництва розробили План дій та розвитку який був введений у дію у листопаді 2001 року для впровадження антикорупційних практик у державному та приватному секторі, а також на рівні громадянського суспільства. На теренах ЄС 27 листопада 1995 року було розроблено Конвенцію Європейського Союзу про захист

фінансових інтересів співтовариств і боротьбу з корупцією та два протоколи для захисту європейських співтовариств від шахрайства, пов'язаного з доходами та витратами. Перший протокол Ради, ухвалений 19 грудня 1997 року, стосується санкцій за корупційні злочини. Другий протокол Ради, ухвалений 12 березня 1999 року, стосується питань, пов'язаних з відповідальністю юридичних осіб, відмиванням грошей і конфіскацією;

- Конвенція Європейського Союзу про боротьбу з корупцією за участю посадових осіб Європейських Співтовариств або посадових осіб держав-членів була введена в дію 26 травня 1997 року з метою посилення судової співпраці стосовно кримінальних справ між державами-членами та розробки стратегій щодо оцінки корупційних дій;

- Конвенція Ради Європи про кримінальне право та Протокол про корупцію були прийняті 4 листопада 1998 року, яка стала додатковим підґрунтя для розгляду стратегії стосовно корупції у сферах криміналізації та міжнародного співробітництва;

- Цивільно-правова конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією була прийнята 4 листопада 1999 року для визначення та узгодження спільних міжнародних норм у сфері цивільного права та корупції. В Африці Конвенція Африканського Союзу про запобігання та боротьбу з корупцією була прийнята 11 липня 2003 року для забезпечення прозорості політичного фінансування та посилення ролі ЗМІ щодо доступу до інформації;

- 14 серпня 2001 р. було прийнято Протокол Співтовариства розвитку Південної Африки проти корупції для зміцнення антикорупційних механізмів і розширення співпраці держав-учасниць;

- Протоколекономічногоспівтовариствазахідноафриканських держав про боротьбу з корупцією був прийнятий 21 грудня 2001 року для боротьби з хабарництвом, тіньовими прибутками та корупцією в державному та приватному секторах.

Досліджуючи практики стосовно питання діяльності антикорупційних інститутів доцільно на нашу думку окреслити стратегії та практики боротьби з корупцією, прийняті різними країнами за допомогою системних та глобальних опитувань.

Перші такі дослідження з питань корупції в державному секторі були зроблені у 1997 р. Організацією економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) із застосуванням 12 інструментів які були обрані фахівцями організації як найважливіші та найпроблемніші тобто такі які потребують прискіпливого аналізу та подальшого врегулювання на рівні законодавства країн. Таблиця відображає типи законодавчих інструментів щодо антикорупційних заходів, про які заявили досліджені країни, які є ефективними в їхньому середовищі з огляду на їхні політичні та інші обставини.

Опитування проводилося протягом 1997 року в 15 країнах-членах ОЕСР (Бельгія, Угорщина, Чехія, Німеччина, Японія, Греція, Італія, Мексика, Корея, Польща, Франція, Ірландія, Іспанія, Швеція та Швейцарія) з метою виявлення антикорупційних заходів, які застосовуються в цих країнах. Результати таких досліджень агреговані у таблиці 1.

Таблиця 1.

**Аналіз наявності законодавчих інструментів щодо
забезпечення антикорупційних заходів**

Законодавчі інструменти Країна	Німеччина	Бельгія	Швейцарія	Чехія	Данія	Іспанія	Франція	Греція	Угорщина	Ірландія	Італія	Японія	Корея	Мексика	Польща	Швеція
О с н о в н и й нормативний акт про за- борону ко- рупції та встановлення санкцій	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Інші антико- рупційні нор- мативні акти	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

продовження таблиці 1

Н а я в н і с т ь контролю з боку зако- н о д а в ч о ї влади або парламенту	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
О р г а н и , уповноважені розслідувати корупційні прояви або факти	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
Вищий орган фінансового контролю	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Омбудсмен	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+
Спеціалізовані органи по притягненню до відпові- дальності за корупцію	-	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-
Процедури управління людськими ресурсами	-	+	-	x	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Фінансовий к о н т р о л ь у сфері управління	+	+	x	x	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Організаційна п о л і т и к а управління та контроль	+	+	-	x	+	+	+	+	+	+	x	+	+	+	+	+	+

продовження таблиці 1

Механізми прозорості	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Практичні рекомендації та навчання для публічних службовців	-	+	-	х	+	+	+	+	+	+	х	+	+	+	+	+
Позначення: + наявні; - відсутні; Х - пропонується або розглядається;																

Джерело: сформовано автором на основі [17]

Важливою віхою у розбудові міжнародного законодавства у сфері запобігання та протидії корупції безумовно можемо назвати Глобальний індекс доброчесності, який вперше був запроваджений у 2006 році і проіснував до 2024 року коли нажаль припинив своє функціонування з різних причин.

Глобальний індекс доброчесності (Global Integrity) 2006, оприлюднений у січні 2007 року, виміряв рівень антикорупційних механізмів у 43 країнах. Індекс доброчесності складається з понад 290 індикаторів доброчесності, які поділяються на шість ключових категорій (глобальна доброчесність, 2007): громадянське суспільство, публічна інформація та ЗМІ (організації громадянського суспільства, ЗМІ та доступ громадськості до інформації); Вибори (голосування та участь громадян, доброчесність виборів і регулювання політичного фінансування); Підзвітність уряду (підзвітність виконавчої, законодавчої та судової гілок влади, а також бюджетного процесу); Адміністрація та державна служба (адміністрація та державна служба нормативні акти, заходи щодо інформування та регулятивні процеси щодо закупівель і приватизації); Механізми нагляду та регулювання (омбудсмен, вищий контрольний орган, податки та митниця, регулювання фінансового сектору та ліцензування бізнесу); і антикорупційні механізми та верховенство права (антикорупційне законодавство, антикорупційний орган країни, верховенство права та доступ до правосуддя) [15].

Загальна оцінка країн на основі їх накопичених балів індикаторів представлена в табл. 2:

Таблиця 2.

Загальна оцінка країн

Global Integrity Index 2006		
Very strong rating 90 +	None in this sample	
Strong rating 80 +	Israel	83
	Romania	86
	South Africa	81
	United States	87
Moderate rating 70 +	Argentina	79
	Benin	79
	Brazil	73
	Bulgaria	80
	Ethiopia	77
	Georgia	78
	Ghana	78
	India	75
	Kenya	71
	Nigeria	70
	Phillipines	73
	Uganda	76

продовження таблиці 2

Weak rating (60 +)	Guatemala	64
	Indonesia	68
	Kyrgyz Republic	64
	Mexico	65
	Mozambique	60
	Pakistan	62
	Russial	69
	Senegal	63
	Serbia	65
	Nicaragua	64
	Zimbabwe	64
Very weak rating (<60)	Armenia	54
	Azerbaijan	60
	Democratic Republic of the Congo	44
	Egypt	57
	Lebanon	58
	Liberia	50
	Montenegro	56
	Nepal	59
	Sierra Leon	50
	Sudan	59
	Tajikistan	50
	Tanzania	59
	Vietnam	47
	Yemen	49
Note: Ratings are calculated before rounding. A score of 79,6 will appear as 80 but be rated as Moderate.		

Джерело: сформовано автором на основі [15]

Ключові висновки (Global Integrity, 2007): було політичне фінансування яке є проблемою номер один у боротьбі з корупцією, з якою зіткнулась проаналізована група країн, слабка законодавча підзвітність загрожує підірвати інші вкрай необхідні довгострокові антикорупційні реформи; В'єтнам, один із найгарячіших ринків Азії, що розвивається, оцінювався тоді як такий, що має другу найслабшу загальну систему боротьби з корупцією з усієї групи країн, про які йдеться у звіті. Деякі пострадянські країни досягли тоді незначного прогресу у створенні та застосуванні ефективних антикорупційних механізмів порівняно з кількома іншими державами-спадкоємцями радянського союзу. Також відзначимо сприяння ефективній боротьбі з корупцією та програмі належного управління в Африці що потребувало тривалого часу та копіткої роботи. Румунія та Болгарія у перший рік перебування в складі Європейського Союзу продемонстрували помірний розрив у загальних антикорупційних механізмах, причому Румунія перевищила показники Болгарії. Щодо питання у сфері захисту інформаторів і слабкий (або відсутній) доступ до інформації то дані звіту свідчили про активізацію механізмів які загрожують підзвітності уряду майже в кожній з країн.

Висновки. Проаналізувавши деякі міжнародні акти у сфері запобігання та протидії корупції можемо зробити висновок що процес системного оновлення та аналізу міжнародного законодавчого поля сприяє розвитку спроможності, а також встановлює орієнтири для ефективності публічного управління, які можна буде контролювати та вимірювати. З огляду на світові досягнення виникає необхідність розробити та прийняти національну систему доброчесності, яка буде передбачати основу для аналізу як причин (природи) корупції, так і адекватності та ефективності антикорупційних реформ в певному національному контексті. Загалом ця система повинна стосуватися всіх тих урядових і неурядових установ, які мають здатність працювати разом для досягнення стійких високих стандартів прозорості та підзвітності та низького рівня корупції та неналежного управління.

В цьому контексті набувають значущості так звані Антикорупційні стратегії (ACS) які за своїм змістом є стратегічними планами дій, розроблені та впроваджені урядами для координації антикорупційних зусиль протягом певного періоду. Розвиток ACS є одним із способів, за допомогою якого уряди та громадянське суспільство загалом можуть організувати свої зусилля по боротьбі з корупцією. Рішення про те, мати чи ні таку стратегію, має бути досягнуто шляхом спільної оцінки потреб із залученням як державних, так і недержавних зацікавлених сторін, включаючи громадянське суспільство та приватний сектор. Документи такого рівня в ідеалі мають оцінити рівень і тип корупції в країні разом із низкою інституційних факторів. Частиною процесу також має бути порівняльний аналіз передової міжнародної практики та досвіду інших країн.

Вважаємо що кожна країна має ретельно розробляти та впроваджувати власну стратегію. Обрана стратегія має залежати від того, наскільки поширеною чи ізольованою є корупція в даній країні; про стан керівних установ, їх здатність брати участь у боротьбі з корупцією і на цілий ряд політичних і економічних факторів. Із проаналізованого нами досвіду незважаючи на важливість обставин в окремих країнах, деякі спільні тенденції та підходи можна успішно зафіксувати та проаналізувати. Антикорупційна стратегія має ґрунтуватися на політичній підзвітності та прозорості та включати такі засоби правового захисту, як повідомлення про викривачів, моніторинг і розслідування, навчання та внутрішні інструкції, політичне керівництво, організаційні заходи, а також інформування ЗМІ та громадськості.

На останок повертаючись до ролі держави в цьому процесі то варто відзначити що в цілому заходи по боротьбі з корупцією будуть успішними, лише якщо в публічних органах влади буде створено відповідний етичний клімат, за яким можна виміряти етичну поведінку публічних службовців. Якщо ті ж самі публічні службовці не будуть поінформовані про етичну поведінку та поведінку, а також про те, що таке корупція та неналежне управління, будь-які заходи (закони, стратегії, конвенції) по боротьбі з корупцією будуть приречені на провал.

АНАЛІЗ МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЯВІВ КОРУПЦІЇ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Стаття присвячена аналізу міжнародного законодавства щодо регулювання проявів корупції в публічному управлінні. У вступній частині зазначено що корупція зачіпає всі сфери суспільного життя, сприяє поширенню організованої злочинності, створює соціальну напруженість, створює невпевненість серед населення у здатності влади реалізувати організаційні та практичні заходи щодо подолання системної кризи та відродження України. Надано різні підходи щодо трактування поняття «корупції», зокрема що це як «боротьба за отримання максимальної вигоди», так і «суспільне зло, яке поширює негативну імідж, або публічні злочини, які зазвичай інтенсивно поширюють негативний імідж та практики», або «зловживання державними повноваженнями для створення особистих вигод» тощо.

Зазначено що країни, що розвиваються, більш схильні до впливу корупції з різних причин, у тому числі з таких: тотальна бідність і низький рівень заробітних плат у державному секторі; відсутність будь-яких механізмів розподілу ризиків, таких як страхування та розвинутий ринок; можливості, які надають складні, погано визначені, постійно змінювані та неадекватні правила та норми; відсутність належним чином встановлених законів і принципів.

Проаналізовано низку різних міжнародних актів (конвенцій) прийнятих для боротьби з корупцією стратегічно спланованим способом. Наголошено що запровадження змін у законодавчій сфері відбувалось на підставі глобальних опитувань.

Зроблено висновок про те що процес системного оновлення та аналізу міжнародного законодавчого поля сприяє розвитку спроможності, а також встановлює орієнтири для ефективності публічного управління, які можна буде контролювати та вимірювати. З огляду на світові досягнення виникає необхідність розробити та прийняти національну систему доброчесності, яка буде передбачати основу для аналізу як причин корупції, так і адекватності та ефективності антикорупційних реформ.

Ключові слова: корупція, антикорупційні заходи, публічне управління, форми корупції, протидія корупції.

Author Contributions: Conceptualization, B.W.A. and L.W.F.; Writing – original draft, B.W.A. and L.W.F.; Writing – review & editing, B.W.A. and L.M.F. Author has read and agreed to the published version of the manuscript.

Funding: This research received no external funding.

Institutional Review Board Statement: Not applicable as study did not include human subjects.

Informed Consent Statement: Not applicable.

Data Availability Statement: Data is contained within the article.

Conflicts of Interest: The author declares no conflict of interest.

References

1. Hoshovska, V.A., & Savkova, A.P. (2017). Politychna koruptsiia yak ob'ekt naukovooho doslidzhennia [Political corruption as an object of scientific research]. *Zbirnyk naukovykh prats pry Natsionalnii akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy – Collection of scientific works under the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine*, 2, (pp. 223-240). Kyiv: NADU [in Ukrainian].
2. Surmin, Yu.P., Krushelnytska, T.P., & Karlova, V.V. (2008). *Hromadianske suspilstvo: problemy i napriamy instytutsiinoho rozvytku [Civil society: problems and directions of institutional development]*. Kyiv: NADU [in Ukrainian].
3. Zelinska, N.A. (2009). Mizhnarodno-pravovi instrumenty harmonizatsii antykoruptsiinoho zakonodavstva [International legal instruments of harmonization of anti-corruption legislation]. *Aktualni problemy derzhavy i prava – Actual problems of the state and law*, 46, (pp. 451-456) [in Ukrainian].
4. Kostenko, D.V. (2018). Stanovlennia systemy zapobihannia ta borotby z koruptsiieiu providnykh krain svitu [Formation of the system of prevention and fight against corruption of the leading countries of the world]. *Ekonomika ta derzhava. Seriia: Derzhavne upravlinnia – Economy and the state. Series: Public administration*, 6, (pp. 28-32) [in Ukrainian].
5. Kisilevych-Chomoivan, O.M., & Shashkova-Zhuravel, I.O. (2022). Pravovi aspekty protydii koruptsii na mizhnarodnomu rivni [Legal aspects

of combating corruption at the international level]. *Ekspert: paradyhmy yurydychnykh nauk i derzhavnoho upravlinnia – Expert: paradigms of legal sciences and public administration*, 1(1), (pp. 31-42) [in Ukrainian].

6. Myloserdna, I.M. (2019). Uchast hromadianskoho suspilstva u protydii koruptsii: dosvid krain Tsentralno-Skhidnoi Yevropy [Participation of civil society in combating corruption: the experience of the countries of Central and Eastern Europe]. *Politychni instytuty ta protsesy – Political institutions and processes*, 3, (pp. 37-43). Odessa: Natsionalnyi universytet «Odeska yurydychna akademiia» [in Ukrainian].

7. Cherniei, V.V., Husariev, S.D., Cherniavskiy, S.S., Shakun, V.I., Striltsiv, O.M., & Korolchuk, V.V. (2022). Realizatsiia derzhavnoi antykoruptsiino polityky v mizhnarodnomu vymiri [Implementation of the state anti-corruption policy in the international dimension]. Proceedings from ISACPID'22: VII Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia «Realizatsiia derzhavnoi antykoruptsiino polityky v mizhnarodnomu vymiri» – XVII International Scientific and Practical Conference «Implementation of the state anti-corruption policy in the international dimension». Retrieved from: https://www.naiau.kiev.ua/files/antikoruptsia/2022/prohrrama_08_09_22.pdf [in Ukrainian].

8. Serohin, S.S. (2009). Antykoruptsiina derzhavna polityka: mizhnarodnyi dosvid [Anti-corruption state policy: international experience]. *Derzhava ta rehiony – State and regions*, 3, (pp. 226- 230) [in Ukrainian].

9. OECD (2007). *Specialized Anti-Corruption Institutions: A Review of Models*. Retrieved from: <http://www.oecd.org/dataoecd/7/9/39972100.pdf> [in English].

10. Tymofieiev, S.P. (2019). Mistse antykoruptsiinoi kultury u protsesi zapobihannia koruptsii v Ukraini [The place of anti-corruption culture in preventing corruption in Ukraine]. *Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok – Public administration and regional development*, 6, (pp. 956-978) [in Ukrainian].

11. Chumachenko, D., Yemelyanov, V., Zhovnirchuk, Y., Bandura, I. & Karpeko, N. (2021). Social models for the fight against corruption and corrupt practices in the global and European dimension. *Journal of Research Apuntes Universitarios: University Notes*, (Vol. 11), 3, (pp. 183-196) [in English].

12. Kvitka, S., Borodin, E., Koval, V., Yemelyanov, V., & Ivashova, L. Anticorruption mechanisms of intersectoral interaction between companies and public authorities in conditions of transformation of the information society. *Contemporáneos: Educación, Política y Valores*, (Vol. 7), (pp. 133-143) [in English].

13. Yemelyanov, V., & Plekhanov, D. (2019). Ways of confronting corruption and bribery in the bodies of the state authority. *Baltic Journal of Economic Studies*, 5(1), (pp. 59-67) [in English].
14. Werlin, Herbert H. (1994). Revisiting Corruption: with a New Definition. *International Review of Administrative Sciences*, 60 (4), (pp. 547-558) [in English].
15. Global Corruption Report 2007: Corruption in Judicial Systems. (2007). (n.d.). www.transparency.org. Cambridge : Cambridge University Press. Retrieved from: <https://www.transparency.org/en/publications/global-corruption-report-2007-corruption-and-judicial-systems> [in English].
16. Buscaglia E., & van Dijk J. (2003). Controlling organized crime and corruption in the public sector. *Forum on Crime and Society*, (Vol. 3), (pp. 3-34). Retrieved from: https://www.unodc.org/pdf/crime/forum/forum3_Art1.pdf [in English].
17. Transparency International. (1997). (n.d.). www.transparency.org. Retrieved from: <http://www.transparency.org>. [in English].

Відомості про автора / Information about the Author

Роман Кецкало, здобувач РВО магістр кафедри публічного управління та адміністрування Навчально-наукового інституту публічного управління та адміністрування Чорноморського національного університету імені Петра Могили, м. Миколаїв, Україна. E-mail: rketskalo@gmail.com, orcid: <https://orcid.org/0009-0006-7601-4689>.

Roman Ketskalo, Recipient of the RVO Master of the Department of Public Management and Administration of the Educational and Scientific Institute of Public Management and Administration of the Black Sea National University named after Peter Mohyla, Mykolaiv, Ukraine. E-mail: rketskalo@gmail.com, orcid: <https://orcid.org/0009-0006-7601-4689>.

Ketskalo, R. (2024). Analysis of international legislation regarding regulation of the manifestations of corruption in public administration. *Public Administration and Regional Development*, 25, 942-959. <https://doi.org/10.34132/pard2024.25.11>